„Marta, Marta, staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci, a potrebné je len jedno.“ (*Lk* 10, 41 – 42)

Koľko citu je ukrytého v zopakovaní tohto mena: Marta, Marta. Ježiš sa so svojimi učeníkmi zvykol zastaviť a oddýchnuť si v dome Márie a Marty v Betánii, ktorá je len na skok od Jeruzalema. Vonku v meste musel viesť diskusie, stretával sa s odmietaním a odporom, tu však bol pokoj a prívetivé prijatie.
Marta bola iniciatívna a aktívna žena. Prejavilo sa to aj pri smrti jej brata, keď nadviazala s Ježišom vecný rozhovor a obrátila sa na neho s energickou požiadavkou. Je to silná žena s veľkou vierou. Na otázku: „Ja som vzkriesenie a život, veríš tomu?“ bez zaváhania odpovedá: „Áno, Pane, ja som uverila“ (porov. *Jn* 11, 25 – 27).
Aj teraz je pohltená prípravou dôstojného pohostenia pre Učiteľa a jeho učeníkov. Je skutočnou paňou domu (aj význam slova Marta je *pani*, *gazdiná*), a preto cíti zodpovednosť. Zrejme sa venovala príprave večere pre významného hosťa. Jej sestra Mária ju nechala s jej starosťami samu. Celkom v protiklade s orientálnymi zvyklosťami, namiesto toho, aby bola v kuchyni, zostala s mužmi, počúvala, čo hovorí Ježiš, sadla si mu k nohám ako dokonalá učeníčka. Preto tá trochu podráždená Martina reakcia: „Pane, nedbáš, že ma sestra nechá samu obsluhovať? Povedz jej, nech mi pomôže!“ (*Lk* 10, 40). A nato príde Ježišova veľmi precítená, no zároveň rozhodná odpoveď:

„Marta, Marta, staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci, a potrebné je len jedno.“

Nebol azda Ježiš spokojný s Martinou príčinlivosťou a veľkodušnou obsluhou? Nevážil si azda prijatie so všetkým, čo k tomu patrí, netešil sa na pripravovaný pokrm? Onedlho po tejto príhode pochváli správcov, podnikavcov a zamestnancov za to, že vedia kupčiť a dokážu zhodnotiť zverený majetok (porov. *Lk* 12, 42; 19, 12 – 26). Dokonca vychvaľuje ich prefíkanosť (porov. *Lk* 16, 1 – 8). Muselo ho teda potešiť, keď videl takú usilovnú ženu, ktorá vie pripraviť skutočné privítanie.
To, čo jej vyčítal, je znepokojenie a úzkosť, ktoré vnášala do práce. Je nervózna a „mala plno práce s obsluhou“ (*Lk* 10, 40), stratila pokoj. Už nie ona riadi prácu, teraz má navrch skôr práca a ťaží ju. Už nie je slobodná, stala sa otrokom svojich povinností.
Nepritrafí sa občas aj nám, že sa stratíme v množstve vecí, ktoré máme urobiť? Priťahuje a rozptyľuje nás internet, četovanie a zbytočné esemesky. Inokedy, aj keď sme zaneprázdnení vážnymi vecami, možno pre ne zabudneme byť pozorní k ostatným a nepočúvame ľudí okolo seba. Hrozí nebezpečenstvo, že predovšetkým stratíme zo zreteľa, pre čo a pre koho pracujeme. Práca a ostatné záležitosti sa stanú cieľom sami osebe.
Pri vážnych situáciách alebo problémoch v rodine, ekonomike, kariére, škole, v starostiach o budúcnosť svoju či našich detí nás môžu zachvátiť obavy a nervozita do tej miery, že zabudneme na Ježišove slová: „Nebuďte teda ustarostení a nehovorte: ‚Čo budeme jesť?‘ alebo: ‚Čo budeme piť?‘ alebo: ‚Čo si oblečieme?‘! Veď po tomto všetkom sa zháňajú pohania. Váš nebeský Otec predsa vie, že toto všetko potrebujete“ (*Mt* 6, 31 – 32). Aj my si zaslúžime Ježišovu výčitku:

„Marta, Marta, staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci, a potrebné je len jedno.“

Čo je to jediné potrebné? Počúvať a žiť Ježišove slová. Pred ne a pred neho, čo ich vyslovil, nemôžeme postaviť nič iné. Prijať to, čo nám Pán hovorí, je jediný spôsob, ako ho mať za svojho hosťa, ako mu ponúknuť prístrešie. Presne tak, ako to spravila Mária, ktorá zabudla na všetko, sadla si mu k nohám a neušlo jej ani jediné jeho slovo. Potom nás nebude ovládať túžba predvádzať sa či vyniknúť, ale túžba páčiť sa jemu a slúžiť jeho kráľovstvu.
Podobne ako Marta aj my sme povolaní vykonať *mnohé veci* pre dobro iných. Ježiš nás učí, že Otec má radosť, keď prinášame *veľa ovocia* (porov. *Jn* 15, 8), a že budeme konať ešte väčšie skutky ako on (porov. *Jn* 14, 12). Očakáva teda od nás oddanosť a nasadenie, vynachádzavosť, odvahu a podnikavosť v práci, ktorú nám zveril. Lenže bez znepokojenia a úzkosti, ale s tým pokojom, ktorý dáva vedomie, že plníme Božiu vôľu.
Jediné, na čom záleží, je stať sa Ježišovými učeníkmi, nechať ho žiť v nás a byť vnímaví na jeho podnety, na jeho tichý hlas, ktorý nás okamih za okamihom usmerňuje. Pri každej našej činnosti nás potom bude viesť on.
Pri plnení *mnohých vecí* potom nebudeme roztržití ani stratení, lebo keď sa riadime Ježišovými slovami, našou jedinou pohnútkou je láska. Čomukoľvek sa budeme venovať, vždy budeme robiť len jedinú vec: milovať.

Fabio Ciardi